

Buenos principios

Títol original: *Mon chien stupide* **Direcció:** Yvan Attal **Guió:** Yvan Attal, Yaël Langmann **País:** França **Durada:** 106 min **Any:** 2019 **Gènere:** Comèdia
Interpretació: Yvan Attal, Charlotte Gainsbourg, Pascale Arbillot, Adèle Wismes, Sébastien Thiery, Ben Attal, Eric Ruf, Pablo Venzal **Distribuïdora:** Bteam Pictures
Estrena a Espanya: 15/11/2019
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès amb subtítols en espanyol

SINOPSI

El Henri (Yvan Attal) es troba enmig de la crisi de mitjana edat. Cansat dels seus fracassos, el seu insatisfet desig sexual i el seu mal d'esquena, el Henri atribueix tots els seus problemes a la seva dona Cécile (Charlotte Gainsbourg) i als seus quatre fills. Just en aquest moment crític de la seva vida, en el qual comença a pensar en totes les dones que no tornarà a tindre i en tots els cotxes que no tornarà a conduir, un gos enorme, entremaliat i massa entusiasta decideix mudar-se a casa seva. El Henri estarà encantat amb el seu nou company de vida, una opinió que no compartirà la seva dona, amb qui el seu amor incondicional començarà a flaquejar. (Sensacine)

CRÍTICA

A l'abric de l'escriptura

Té un to de coherència absoluta amb el que relata: la caiguda en desgràcia i l'aixecament d'un home

Les pel·lícules que estan ben escrites despunten en tan sols unes frases, sobretot si es tracta d'una narració *en off* en primera persona. Després poden estar filmades amb gust (o no), amb coherència entre fons i forma, fins i tot amb estil, anar acompanyades d'elements formals, de música, de fotografia, que encaixin amb el relat, gaudir del to adequat. "Havia anat a París perquè el meu agent em convencés d'escriure el guió d'una pel·lícula dolenta que tenia la sensació d'haver vist ja mil vegades. Em vaig apressar a agrair-li el seu interès per la meva persona, oblidant recordar-li que se n'anés a la merda..." **Buenos principios** té un bon començament. Es nota que darrere hi ha un escriptor. També davant, a la pantalla, com a protagonista. En realitat, tots dos són el mateix: el personatge com a transsumpte del creador. Es parla del que se sap, i aquest en sap: és John Fante (1909-1983), escriptor de *Mi perro estúpido*, el relat en què es basa **Buenos principios**; també guionista de pel·lícules, feina de la qual sempre va renegar. Però a un bon novel·lista sempre se li nota; en a penes unes frases.

Fante, que va escriure per a Orson Welles (*It 's All True*), William Wellman (*My Man And I*), Richard Quine (*Llenos de vida*, basada en la seva novel·la) i Edward Dmytryk (*La gata negra*), imprimeix al seu relat un to de derrota, de cansament vital, de tedi amb si mateix i amb els que l'envolten: la seva dona i els seus quatre fills. Yvan Attal, director i actor francès, ho filma i ho interpreta encaixant peces: direcció artística, vestuari i fotografia de tons ocres per a una vida apagada, que un dia va excel·lir amb una primera novel·la d'èxit, i que 25 anys després ja només s'alimenta de fracassos. Deprimit, però dret, el protagonista se sosté amb la seva pròpia tristesa, delectant-s'hi. Cínic, brillant, cruel, insegur, trencat, arrogant, mediocre. Attal sol brodar aquests papers.

Càlida malgrat el seu contingut dramàtic, de sorna intel·ligent, de comicitat trista, **Buenos principios** té un to de coherència absoluta amb el que està relatant: la caiguda en desgràcia i l'aixecament d'un home; també el d'una família que fa temps que caminava destruïda i desnudada. Una obra que transpira una rara melangia, que sap enervar i tranquil·litzar en les seves dosis adequades. I que quan opta per la serenitat, ho fa amb l'apassionant gansoneria de l'animal coprotagonista, aquest gos anomenat *Estúpid* (*Idiota* en la traducció espanyola de l'editorial Anagrama). Entroncant així amb una altra bella obra, aquesta dels anys setanta, protagonitzada per un home en crisi i un animal de nom insultant, aquesta vegada gat: la formidable *Harry y Tonto*, de Paul Mazursky.

Hi ha un halo de profunda tristesa en el treball d'Attal i el seu guionista, Dean Craig, però la pel·lícula acaba tenint també uns matisos que abriguen, en els quals té molt a veure el treball amb la banda sonora, on domina una preciosa versió a piano de *Paranoid Android*, de Radiohead. D'això se'n diu tenir idees: conjugar l'estranya aflicció que destil·la l'*OK Computer* de Radiohead amb la història de redempció d'un escriptor fracassat al costat d'un gos idiota. "Per escriure cal estimar i per estimar cal entendre". Fante sabia escriure, i Attal ho ha comprès a la perfecció.

Javier Ocaña – elpais.com